

Albert-Lőrincz Márton

PUCK-OT KOLOSTORBA KÜLDIK

Észak tündére, ki jólétben éldegélsz,
látogasd meg testvéredet, Dél tündérét,
s ha elfogyasztottátok a feketekávét
az árnyas lugasban, menjetek odébb,
át Nyugat tündéréhez, s miután felfrissültetek
ott a medence langyos vizében, vigyetek
bort és pogácsát Kelet tündérének,
és küldjétek el a szemérmetlenül játszadozó
Puck-ot remetének egy jónevű kolostorba,
amíg kijózanodik, még mielőtt felbukkanna
az üstökös az égen.

PUCK ENGEDELMET KÉR
OBERONTÓL

Nem vagy jó gazdám – veti Oberon szemére Puck,
ki folyton csak csintalankodott,
de belefáradt, amint a halandó emberek.

Csak dolgoztattál, veti szemére,
hogyan álmodni taníthatod az embert,
s hová jutott, most láthatod, remeg a föld, amerre jár.

Lehetek neked álmaim? Nekem mókáznom kellett,
s hittem, hogy megtanulja egyszer a szeretetet az ember.
Nem mondom, tetszett, jól szórakoztam,
de időnk végtelen-e?

Most csontjaidon rágódsz, királyom, mint egy
szenzációra éhes öregember valamely forgalmas utca kirakatában.

Kímélj meg, szánj meg, szolgáltalak, ahogy lehetett,
most rajtad a sor, engedj el, hogy ne kelljen
hallgatnom csontjaid ropogását a vérebe szájában.

(REKOMPENSA)

Negyven év múltán találkoztam a pappal,
aki a sekrestyében tanította a hittant.
Az idősotthonban apró szobácskában lakott,
könyvek súlya alatt megroskadt végtagok
csoszogtak az ajtóig, amikor fogadott.
Én régi dolgokról akartam faggatni,
lévén, hogy a pap értelmiségi.
Istennek hála – mondta –, volt egy
szocialista magisztrála, a Duna-csatorna,
Istennek hála, mert abból jön most,
igencsak vékony borítékban a szenvedések ára,
a rekompensza.
Kicsi a nyugdíj, s az otthon drága, mondta,
s hogy nem feledkezett meg róla a gondviselés.
Ő nem emlékezett rám, én sem ismertem rá.

(REZSIM)

A munka nemesít, ez volt a szlogen.

A templomtornyokból kiszedték az óra lelkét.

Húgaink, öcséink szemén szutykos szemüveg volt,
nénéink, bátyáink nem hittek a szemüknek:
nagy vala a bolt és kicsi a kínálat.
Volt, aki látott, s mondta, hogy fuss,
ha lehet, fuss, ha tudsz ... Majd
feloldoz a jövő, mihelyt eloldalog a múlt.

Nénéim bírálnak, öcséim másra vetik a vizes lepedőt.
Egy vagyok közülük.
Közben kiszedték a vasfüggöny cérnaszálait.

(FORRADALOM)

Rúghatták, mint egy focilabdát a diákok
a társadalomtudományok kabinetjében őrzött *Omagiut*,
a tanárok nézték szótlanul, drukkkal,
ki jobbról, ki balról (már gyűlt a tábor, gyűlt a tábor)
szemlélte, hogy hogyan szemetel az aranybetűs,
nagy piros könyv, s foszlik szerte
az éra ...
Az üres vitrin új relikviákra várakozott a
forradalmilag lázas csendben...

(SZÉNÁSSZEKÉR)

Régi emberhez illően
megpróbálhatnám
meghatározni a régi rendszert,
de *Ő* határozott meg engem:
módszeresen terelgetett
utálkozás s szeretet közt,
s mire föleszméltem (eddig tartott a rendszer)
negyvenévesen,
félíg elszívott cigarettával ujjaim között,
immár hátra is nézhettem.

S mit láttam?
Középütt nem volt felezővonal,
így hol erre, hol arra átgurult a szénásszekér,
rajta ültem én várakozón.
Bogra csomózott kötéllel lekötött rúd

nyomta le a rakományt, így
lassan hullott ki alóla a széna, ahogy
döccentek, döccentek a kerekek.

*Utolsó vacsora 1., 2015
(olaj, vászon, 180 x 200 cm)*